

יום ד', יג' באלול תש"ס (13 בספטמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

היום, **יג' באלול**, בשנת 5659 (1899), אחרי הרשעתו במשפטו הראשון, **זכה אלפרד דרייפוס, במשפט חוזר, להפחתת עונשו** ממאסר עולם באי השדים (ליד חוף בראזיל שבדרום אמריקה) **ל-10 שנות מאסר בלבד (!)**, **וזמן קצר לאחר מכן הוענקה לו חנינה**. בזמן המשפט הקודם (אוקט' 1894 – ינואר 1895), פרחה העתונות האנטישמית בצרפת והיא ניצלה את המשפט כדי ללבות את השנאה כלפי היהודים. כנגדה, טענה העתונות הסוציאליסטית שדרייפוס נפל קרבן לקנוניה, אך לא עלה בידה להוכיח את טענתה. בעקבות מכתבו המפורסם של הסופר אמיל זולה ("**J'accuse**" – אני מאשים), שבו הוא האשים את המטכ"ל הצרפתי בעלילת שווא מרושעת, לחץ דעת הקהל ההולך וגובר אילץ את שר ההגנה להורות על בדיקת הפרשה מחדש. כך נחשפו המסמכים שזוייפו בידי המפקד הקודם של שירות הבטחון. כאמור, הסתיים היום משפטו השני של דרייפוס, הוענקה לו חנינה אח"כ, וכעבור עוד 7 שנים (ב-1906) טוהר שמו לחלוטין, והוא הוחזר לצבא בדרגת רב-סרן. [ואלה תולדות... 2000]

שוב בצרפת, בשעת מלה"ע ה-II, נעצרו היום בשנת תש"ב (1942-5702) 7000 יהודים בצרפת הבלתי-כבושה. על המתרחש באותם הימים ב"צד השני":

בקיץ 1941, החלו הצרפתים תחת שלטון הווישי לגלות אי שביעות-רצון גוברת והתנגדות גדלה והולכת למשטר הווישי, שבחלקן נבעו מפלישת הגרמנים לברה"מ. יסודות קומוניסטיים וסוציאליסטיים, שעד אז, נמנעו מפעילות מרי נגד משטר וישי, בהכריזם שהם אינם תומכים "לא בפטן (Petain) ולא בדה גול" (DeGaulle), התעוררו לפעילות גוברת. עדיין לא היה בכך משום קרע מוחלט בין העם ובין פטן, אך היה זה צעד ניכר קדימה באותו כיוון. הפיצול הפנימי הגובר בחברה הצרפתית לא שיכנע את ממשלת וישי לשנות את מטרותיה להתפייסות עם גרמניה הנאצית, וכמעט שאפשר לומר שההיפך היה הנכון. באפריל 1942 הצליח לוואל בתמרוניו לחזור לשלטון במקומו של דרלן, ובשידור ביוני 42' הכריז, "אני מייחל לנצחון גרמניה", שבלעדיו ישתלט הקומוניזם על כל אירופה. מנהיגי גרמניה לא גילו עניין רב בהצהרות הללו, אך ממשלת וישי התמידה בקו שלה, בתקווה לחזק את קשריה עם גרמניה. כחלק מן המסע החדש הזה לקנות את לב הגרמנים, הסכים לוואל לשלוח עוד פועלים צרפתים לגרמניה ולחוקק חוקים אנטי-יהודיים חמורים עוד יותר נגד היהודים באזור הכבוש. עובדי הממשלה נצטוו להושיט לכוחות הכיבוש של הגרמנים את כל העזרה הדרושה לשם מעצרים של כל היהודים בקיץ 1942... [האנציקלופדיה של השואה]

כמה שנים לאחר מכן, בשנת תש"ח (1948-5708), המתווך מטעם מועצת הבטחון של האו"ם, **הרוזן פולקה ברנדוט**, נרצח היום בירושלים ע"י חברי "חזית המולדת" (למעשה, ארגון ה"לח"י"). כתוצאה מכך, ממשלת ישראל הזמנית הוציאה את לח"י מחוץ לחוק. גם עוזרו האישי של ברנדוט, הקולונל הצרפתי, אנדרה סארו, נורה למוות.

ברנדוט היה בדרכו לפגישה עם המושל הצבאי הישראלי של ירושלים, דר' דב יוסף. השיירה, שלוש מכוניות הנושאות את דגלי האו"ם, יצאה מבניין הנציב העליון למרכז העיר. בצומת רחובות בשכונת קטמון, עצרו את המכוניות ארבעה צעירים לבושים מדים. שניים מהם נגשו למכונית שבה ישבו ברנדוט, הקולונל סארו, ומזכירתו של ברנדוט. אחד החיילים פתח את דלת המכונית ורוקן מחסנית על היושבים בה. הקולונל סארו מת מיד. ברנדוט נפצע אנושות ומת תוך זמן קצר.

את האחריות להתנקשות לקחה, כאמור, קבוצה מחתרתית בשם "חזית המולדת". נימוקם: ברנדוט פעל לחלוקת ירושלים וארץ ישראל (!). מיד לאחר הרצח, הוצאו צווי מעצר לחברי הלח"י בירושלים. רוצחיו של ברנדוט לא נלכדו. [ישראל 50]

יום נעים!